

QUERIMONIA JOANNIS

SABINENSIS EPISCOPI

Contra Farfenses monachos in synodo Romana anni 1051.

(Mansi *Council.* XIX, 797, ex Chronico Farfensi, *Rer. Ital. Script.*, III, II, 381.)

Audiat Dominus et totius regni moderator æquissimus, vel primæ sedis episcopus, audiatque cuncta hæc sancta synodus, percipiatque justam proclamationem quam facio super abbatem Pharpnensem, a quo multas et passus sum et patior injurias. Est quædam ecclesia in honore S. Michaelis archangeli, sita in monte qui dicitur Tancia, videlicet in episcopatu meo, quæ juris mei episcopatus est, cujus altaris auctor et dedicator creditur fuisse Silvester beatissimus hujus almæ sedis episcopus; super quod altare non est veritus abbas ille ausu temerario inacriam addere, et supra tanti consecratoris violatam consecrationem missas per monachos suos cantare, nullo vel faciente vel jubente episcopo. De ecclesia autem illa nescio per quem datorem, medietatem obtinet ecclesia Sanctæ Mariæ, cujus ipse abbas est; medietatem vero alteram episcopatus possidet meus. Sed ex his mediætatibus inter me et abbatem Hugonem talis obligatio facta est, ut semper in tempore quadragesimali et in mense Maio meus ibi cum suo minister sedet, cæteris vero temporibus solus suus ibi sedet minister, a quo tria xenia in anno haberem. Et si unquam abbas ille aut aliquis successor ejus aut venderet alicui, aut donaret, aut propter beneficium, aut quoquo modo ipsius ecclesiæ medietatem suam, tunc ad meam meorumque successorum deveniret proprietatem. Et si ego vel aliquis successor meus de medietate ipsius ecclesiæ quæ est mei episcopatus, aliquid tale fecissem, tunc ipsa medietas ad abbatis deveniret proprietatem. Et ecce dominus ipse abbas in his omnibus cecidit, quia neque

A ministerium meum ita tractavit ut decuit, neque promissa xenia misit, sed medietatem suam duabus Dei ancillis dedit. Arsit prædicta ecclesia una dierum, et post combustionem duxit ille episcopum Siphoniensem, et, me nolente et nesciente, consecravit eam. Cum vero una dierum sciret me iturum fore ad quemdam locum, mei senioris jussione implenda, paravit adversus me insidias, et tales, ut si me posset, occideret, aut si non posset, domum in qua ipse noctu jacerem, incendio concremaret. Cujus nefariæ adinventionis existit auctor Petrus monachus, qui dicitur de Laurentio, et cum eo Datus de Uberto, Teuzo de Berizo, Albertinus Adulterinus, Barocco, Petrus Castellanus, Raino de Crescentio, Follia Joannes Ferrarius, Rainaldus B de Guidone presbytero, et Azolinus. Unius denique mei archipresbyteri silvam incidit ob hoc quod meum fidelem illum cognovit, quæ non minus valuit quam centum libras. Cepit quemdam servientem meum, et quia dixit se meum esse, abstulit ei equum et omnia vestimenta ejus. Præterea decimas omnes quæ mihi pertinent, nec non et partem meam de bonis mortuorum, ubicunque valet, contendit, maxime tamen in Bucciniano et Vulpiano. His et aliis ab eo abbate pressus adversitatibus, proclamò me super illum, quærens misericordiam vestram, ut non sinatis Ecclesiam meam, imo tam vestram quam meam, tantis adversitatibus gravari tantisque molestiis molestari, sed potius liberata a perturbationibus tanti perturbatoris, grates iude maxinas C Deo reddamus et vobis (1).

(1) His ita recitatis, quæsitum, est ab advocato domini abbatis ut dominus papa, sancta synodo concedente, inducias permitteret ad singula quæ Sabinensis episcopus conclamaverat, verius et subtilius investigandum et respondendum. Tunc benigna largitione permissum est. Aderant autem ibidem utriusque partis amici veraciores et pacifici scrutatores, qui ipsas res canonicè indagantes, retulerunt domino papæ quod per legem vel sacros canones judicare vellet, ne ambæ partes in detrimentum gravissimum devenirent, videlicet propter violationem et destructionem altaris et reliquiarum ejus, quas auferre idem Sabinensis episcopus præsumpsit, et propter deprædationes sive incendia quæ postmodum domui abbatis militum exercitibus fecit. Nam proprietas ecclesiæ pro acquisitione et authentica

professione antiquior et anterior per omnia inventa est hujus nostri monasterii fuisse. Hoc summus præsul certius discernens, litem ipsam, proutcunque potuit, sedare fecit, et edidit monasterio huic mirabile privilegium suæ piæ confirmationis de omnium hujus monasterii bonorum acquisitionibus liberrime possidendis. Denique post longum tempus, nostris scilicet diebus, ita vidimus et audivimus referentem et certissime testantem quemdam Rom. episc. nomine Petrum, jam nimis vetulum, qui Romæ morabatur apud Sanctum Vincentium, juxta ecclesiam sanctam beati Petri apostoli, omnia, ut supra diximus, coram se examinata, et diffinita fuisse et privilegium sic editum. (*Sequitur privilegium.*)